

Amsterdam 2018

Sjors

Twee blikjes bier, een reep chocolade en een blik witte bonen in tomatensaus. Sjors had alleen dit maar de man die voor hem was, deed voor het hele weekend boodschappen en liet hem niet voorgaan. Geduldig wachtte hij totdat de man klaar was met stapelen op de band; er waren producten bij waarvan Sjors niet eens wist wat het was. Toen de man ging afrekenen, moest hij meer dan 100 euro betalen, een bedrag waar Sjors wel een hele week mee moest doen. En behalve boodschappen moest hij daar ook alle andere kosten van betalen. Zo had hij eigenlijk nieuwe schoenen nodig maar hij stelde het nog maar even uit want hij kon het zich momenteel niet veroorloven. Een nieuwe trui zou ook geen overbodige luxe zijn want in de slobbertrui die hij aan had, en die ooit nog mee was geweest naar India, zaten allemaal gaten. Toen hij aan de beurt was groette hij de jongen achter de kassa maar die keek hem alleen maar verstoord aan; hij zat kennelijk net naar een heel goed nummer op zijn iPhone te luisteren. Buiten gekomen haalde hij het slot van zijn ook al niet meer zo nieuwe fiets en reed naar zijn huis in de Concertgebouwbuurt. Dat hij daar woonde was eigenlijk het enige waar hij trots op was. Hij was er veertig jaar geleden gaan wonen, in een tijd dat dezelfde straat er nog totaal anders uitzag, namelijk armoedig, vuil, met veel auto's, hondenpoep en verwaarloosde woningen. Toen kon hij de etage gaan huren voor nog geen 150 gulden per maand. Aangezien hij toen al in de uitkering zat, kreeg hij een aanzienlijke huursubsidie. Na veertig jaar was de buurt totaal veranderd. Het was nu een yuppenbuurt: de woningen werden

nu penthouses of studio's genoemd en men betaalde er meer dan 1000 euro per maand voor. Maar Sjors zat er nog steeds. En niemand die hem eruit kreeg: hij had zijn huurcontract en zijn uitkering. De sociale dienst had voordat hij met pensioen ging hem wel vaak lastig gevallen en getracht hem weer aan het werk te krijgen, maar hij had er op een of andere manier altijd voor kunnen zorgen dat het op niets uitliep. Baantjes die hij voor een paar dagen had maar waar hij binnen de kortste keren weer werd ontslagen. Hij was blij er weer van af te zijn en nu helemaal want hij had zijn pensioen en nu kon hij doen wat hij wilde. Zo las hij 's ochtends in de bibliotheek de kranten want geld voor een abonnement had hij niet, 's middags ging hij, als het mooi weer was, naar het Vondelpark om Tai Chi te beoefenen en 's avonds zat hij thuis muziek te luisteren of televisie te kijken. Zo was zijn leven nu maar eenzaam was hij wel. Elke ochtend als hij in de bibliotheek zat, keek hij naar alle mensen die haastig op weg naar hun werk waren, dag in dag uit, en hij benijdde ze niet. Wel had hij een gevoel van mislukt zijn, van frustratie, maar hij wist het gevoel meestal te onderdrukken. Hij dacht soms aan de studie die hij gedaan had, andragologie, een studie die nu als zodanig niet eens meer bestond. Menskunde was het eigenlijk. Hij wist alles van de mens, vooral de slechte mens, vond hij, maar op een of andere manier was hij zelf nooit tot een compleet mens geworden. Wat hij indertijd had geleerd was allemaal vrij wollig geweest, geheel in overeenstemming met de tijdgeest, en het had nooit geleid tot een betaalde baan. Had hij het wel genoeg geprobeerd? Ja, zo sprak hij zichzelf toe, maar er waren gewoon geen banen geweest voor andragologen. Bij het uitzendbureau waar hij wel eens kwam in die tijd wisten ze niet eens wat een andragoloog was. Ze vroegen alleen of hij ook kon typen, maar dat vond hij te min. Uiteindelijk had hij een tijd lang gewerkt als vrijwilliger bij

‘Au Bout du Monde’, een winkel met reisboeken naar alternatieve bestemmingen. En daar had hij ook Froukje ontmoet, een vrouw met wie hij een tijd lang een verhouding had gehad. De verhouding had geduurd totdat zij van hem een kind wilde; dat wilde hij niet en toen had zij het uitgemaakt. Wat zou er van Froukje geworden zijn? Hij had haar daarna nooit meer gezien en hij had ook nooit meer iets met vrouwen gehad. Het zou ook nooit meer zo worden als toen met zijn echte liefde, lang geleden. Hij zette zijn fiets vast aan de boom die ook al veertig jaar voor zijn huis stond. Zijn etage op twee hoog was in die veertig jaar qua inrichting nauwelijks veranderd, in tegenstelling tot de andere etages. De eerste twee verdiepingen waren totaal verbouwd en werden nu bewoond door Wesley, een rockster met een inkomen waar Sjors alleen maar van kon dromen. Hij kwam Wesley wel eens tegen bij de voordeur maar die groette hem nauwelijks. Sjors wist alleen dat zijn buurman eigenlijk Wessel heette, want dat stond op een bordje bij de voordeur. Hij had Wessel, of Wesley, op de televisie gezien, zoals laatst in de talkshow bij Eva Jinek. Daar had hij zijn nieuwe hit mogen spelen: *Wondershare*, of iets dergelijks. Het klonk verdomd goed, moest Sjors toegeven, wel Beatles-achtig. Zat de riff van *Paperback Writer* er niet in op een of andere manier? Hij wist vrij veel van de Beatles. Hoe kon het ook anders, de jaren zestig waren zijn jaren geweest. Hij dacht aan de idealen van die tijd die nu totaal uit de mode leken: *Love, Peace and Happiness*. De muziek uit die tijd kon hij ook dromen en hij moest denken aan een van de eerste popfestivals in Nederland in het Kralingse Bos waar hij bij was geweest maar waarvan hij zich niet zo veel meer kon herinneren, apestoned als hij was geweest. En nu had hij zijn buurman op televisie gezien, zijn succesvolle buurman, deze Wesley was voor het geluk geboren en zou alles hebben

terwijl hij, Sjors, niets had en ook nooit meer iets zou krijgen. Hij liep de trap op en ging mismoedig zijn huis binnen. Aan de inrichting ervan was in de veertig jaar dat hij er nu woonde weinig veranderd. Op de houten vloer lag een rafelig kleed er stond een tafeltje waar één poot van af was.